

LAURA MALMIVAARA ANTTI HEIKKINEN

Pelkkää hyvää

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Copyright © Laura Malmivaara, Antti Heikkinen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51371-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

ASEMA

Laulaja:

Äiti täällä moi, mä oon keskellä ei mitään, et ikinä arvaa mis mä oon. Mä oon... ootas, joo, tää on nyt Siilinjärvi, mä oon Siilinjärven asemalla, ja ja tota, mä jätän nyt sulle tämmösen ääniviestin, mä oon ruvennu tykkää näistä. Junassa on niin vaikea soittaa ja kohta mua haetaan, niin mä jätän nyt sitten tämmösen.

Ja älä pelkää, en mä sua aio koko ajan pommittaa. Ei tarvi vastata, sulla on varmasti kaikkea. Kuuntele jos ehdit. Tai sitten kun ehdit.

Joo. Savossa ollaan. Voi jumalauta. Pitäisi opetella sanomaan yksi sana ja se on ei, miten se voi olla niin vaikeeta, mä oon yli 50 ja enkä edelleenkään osaa sanoa selkeesti yhtä ainoaa sanaa, ei. Kiitos kysymästä mutta ei, en tule perähikiälle vetämään yhtä keikkaa kymmenelle ihmiselle jonnekin jumalauta lumikinokseen. Ei, en tule antamaan haastattelua paikallislehteen, turhista asioista joihin mulla ei ole mitään sanottavaa, ei, yksinkertaisesti en tule. Mulla ei ole aikaa, mulla ei ole halua, mulla ei ole uutta musiikkia, mulla ei ole keikkoja, mulla ei ole miestä, ei naista eikä yhtään mitään, mulla ei ole antaa teille yhtään mitään sisältöä enää, uskokaa jo.

Tavallaan jotkut onkin uskonu, eihän tässä nyt hirveesti kyselyjä ole tullu että sinänsä, mutta silti, pitäis sanoa ei kaikkiin. Olisi vaan ihan hiljaa, joidenkin muidenkin kanssa kun sun. Radiohiljaisuutta. Sitä just. Radiohiljaisuus kuvastaa oikeastaan aika hyvin mua, mulla

on ollu semmonen radiohiljaisuus viimeiset vuodet, meilläkin... no ei mun tarkoitus ollu uhriutua eikä valittaa, ei ollenkaan, päinvastoin.

Joo. täällä sitä ollaan. Täällä on lunta. Helsingissä oli ihan sulaa, täällä on paljon talvisempaa. Pikkupakkanen. Toivottavasti se haastattelija ei kysy multa mitään mun henkilökohtaisesta elämästä koska sitä ei ole, mun täytyy keksiä joku uus elämä mitä mä voisin sille tarjoilla, helppoahan se on kysellä jumalauta pelkkiä kysymyksiä, se on liian helppoa. Mut olla se joka vastaa, se on paljon vaativampi asema tai rooli. Ehkä mä otankin jonkun roolin, mä kehitän itelleni jonkun taustatarinan ja valehtelen koko haastattelun, se oliski hauskaa. Mut älä sitten lue sitä juttua jos se joskus tulee tai älä ainakaan ihmettele jos et tunnista siitä mitään, mun olis pitäny vaan kieltäytyä, kaikki olis päässy helpommalla.

Ei auta. Yks haastis, Yks hemmetin keikka, järjetöntä. Olisko siitä jääny neljäsataa euroo käteen, jos sitäkään. Sekin menee suusta alas lopulta. Hirvee nälkä. Ja tää ilta menee paikallislehden haastattelussa. Olisin mieluummin menny vaikka uimaan. Tahkolla on nykyään kylpylä, tai joku sen tyyppinen. Googlasin. Sillon kun sä olit pieni, me oltiin aina siinä iskän mökissä. Se oli kiva, ne oli kivoja reissuja... onkohan sitä vielä? Kysy joskus, ehkä sä saisit mennä sinne. Muutenkin, muista pyytää iskältä apua, jooko? Mä en aina pysty sulle laittaa rahaa, mutta iskällä varmasti on. Pyydä siltä, ihan surutta. Pääset säkin jonnekin, liikkeelle, ettei ainakaan jää rahasta kiinni.

Mä oon sanonu sulle varmaan tuhat kertaa että mä tykkään kailkenlaisista siirtymistä, siirtymät ja välitilat on sellasia mis mä viihdyn melkein eniten, junat autot hissit, tai ei hissit niitä mä en... ei ei ei ei hissit, mistä toi nyt tuli, ei ei, hissit ei oo hyvät. Mut paikat ja tilat joissa ei oo missään mutta silti koko ajan jossain.

Musta tuntuu et mä oon ajatellu asioita eniten liikkeellä. Mulla oli tossa viisi tuntia aikaa ajatella.

Kotona mä en... mä en tunne mitään, mä en ehdi ajatella siellä mitään, mä oon ihan turta kotona. Mä nään liikaa tuttuja esineitä ja huonekaluja ja sotkua ja kaikkee sitä, no sä tiedät. Vanhat romut. Huomio kiinnittyy ihan vääriin asioihin, kotona mul on sellanen olo et mä en... mä en laskeudu, liikun koko ajan vähän pinnan yläpuolella ku raiteilla, että aivan niinku mun jalat ei olis kunnolla maanpinnalla koskaan, mä oon koko ajan valmiina lähtemään, laukku olalla, ovi pikkuisen raollaan, auton avaimet käsissä.

Onko sulla muuten autoa? Mä en tiedä edes sellasta asiaa, onko isä hoitanu sulle autoo? Sä voisit ihan hyvin kysyy siltä jos se hoitais sulle jonkun simpppelin halvan auton, sä tarviit auton, usko mua, sitä vapauden tunnetta tarvii. Mut tänne mä en jaksanut ajaa, eikä ne olis suostunut maksamaan bensoja, en mä edes viittiny kysyä... sainpahan viisi tuntia aikaa ajatella. Joo.

Nyt toi auto näyttää siltä että se tulee tänne... ei oo totta, onko sillä karvalakki päässä. On. Nonni, mun täytyy lopet...

Ukko:

Päeveen.

BAARI

Toimittaja:

Huomenta.

Aune:

Huomen. Ei oo tuoretta.

Toimittaja:

Mitä?

Aune:

Kahvia. Vielä. Just pistän tippumaan kunhan saan pöydät pyyhittyä. Hyi helevetti minkälaisessa mätmäksissä kun Silli-Pasanen kaato eilen kaljasa pitkin poikin. Ois ees puolet menny rinnuksille, mutta eipähän se...

Toimittaja:

Minä luulin että sillon porttikielto.

Aune:

Loppu viime viikolla. Vaikka kohtapa se uusi sen, kun on kekri.

Toimittaja:

Hallowiin. Se on nykysin Hallowiin.

Aune:

Pyhänmiestenpäivä.

Toimittaja:

Pyhäinpäivä, Aune, pyhäinpäivä. Muutkin on tätä nykyä pyhiä kun miehet.

Aune:

Viime vuonnahan se joutu pyhänmiesten päivän aattona putkaan. Sottas sikahumalassa turpasa huulipunalla ja meni alakoulun pihalle huutamaan, että hän on klovni. Se oli siinä mejän kylän halloveeni.

Toimittaja:

Kait siinä tänä vuonna haloveenipileet piet paarissa?

Aune:

Kyllä täällon haloveenipilettä ihan minun pitämätä. Kekripä kekripä kekri, joo... Reijolle kynttilä vietävä... ja sinun Miisalle. Et ollu havuja laittanu.

Toimittaja:

Oo kerenny.

Aune:

Minä pistin. Samalla kun Reijolle vein. Etkö huomannu? Et oo käynny haudalla?

Toimittaja:

Ei tästä pitkä aika oo. Kun kävin. Käytiin. Kynttilä vietiin tytön kans.

Aune:

Valehtelet. Ei ollu Miisan muistoks kiven kuppeella ees sitä muoviroskaa, mikä hautakynttilästä jääpi kun liekki sammuu.

Toimittaja:

No joku siivonnu pois. Suntio. Joku. Käy siellä muitakin kun minä. Ohan sillä sukulaisia. Ja... nii. Annatko yhen tuopin ja aukasetko piikin?

Aune:

Ootko syöny?

Toimittaja:

En minä nyt varsinaisesti nälkäsen näkönen oo.

Aune:

Et. Mut sen näkönen, että oot syöny vääriä ruokia väärällä ajotuksella.

Toimittaja:

Joka aamu puurolla alotan. Ainakii jos tyttö on kotona. Tänään jäi välistä.

Aune:

Missäs tyttö?

Toimittaja:

Kaverisa luona. Täytyykin viesti pistää sille. Annatko sen kaljan nyt?

Aune:

Tuossa.

Toimittaja:

Tämä on ruisleipä.

Aune:

Palkkani, etami, kurkku ja tomaatti. Sen syöt ensin. Sitten nautit nestemäiset viljat.

Toimittaja:

Minä sinun eväitäs ala syömään.

Aune:

Ei ne ainoot oo. Makkarasoppaakin ois tuppervaarekipossa.

Toimittaja:

En tarvii.

Aune:

Äkkiä mikrossa tulis.

Toimittaja:

Eikä kun ruskee ohrasoppa nyt ja lasituopissa, kiitos.

Aune:

Katellaan kun oot sen leivän syöny. Suolasta siitä, niin nousee väri poskille ja herkee silimä luppasemasta. Josta tuli mieleen, että oonkos minä kertonu mistä Pasanen sen porttikieltosa sai?

Toimittaja:

En muista ainakaan.

Aune:

No tuossa istu kesällä terassilla tyylikästä turistileidiä yhtenä iltana kintonikkia kiskomassa, niin tämä hurja mäni siihen, aukas sepalukseksa ja kysy, että oisko ne rouvat pikkusuolasta vailla.

Toimittaja:

Mitäs ne naiset?

Aune:

Eipä ne kerinneet isompia virkellä, kun minä niskaperseotteella töytytin sen pois tältä tontilta. Ei kerenny sen rombin pyörteisä Silli-Pasanen housujasa napitella. Seuraavana päivänä tuli anteeks pyytämään ja oli nöyrä kun sohvanjalalle kussu koira. Minä sanoin, että anteeks annan, mut se on kaks kuukautta tämän soit-toruokalan ovi sulta ummessa. Että täällä et munias esittele et tu-tuille etkä vallankaan semmosille tuntemattomille, jotka maksaa drinkkisä kilon painosella mustalla luottokortilla.

Toimittaja:

On hyvä leipä.

Aune:

Ainahan se toisen tekemä leipä hyvältä on. Millonkahan lienet sinäkään polonen viimeks toisen tekemää sänvitsiä syöny?

Toimittaja:

Pittää laittaa se viesti. Tytölle.

Aune:

Sano Aune-tätiltä terveisiä. Joo-o, minä käyn nakkasemassa eiliset iltapäivälehet kerräykseen. Jos joku tullee, niin sano että en oo ettäällä. Eilisiin lehtiin valheet eiliset jää... voi kun elämä oisikin pelkkä aikakauslehti vain, onnellista ihmistä täynnä viikottain...

Toimittaja:

... eihän paperitähdet oikeesti sammuu pois... eikä paperitähden loisto tusk... mistä vitusta se nyt nauhottaa?

No huomenta.

Tai eihän tuo mikä huomen kun kello kaks. Sitä vaan aloin, että onko ollu kivaa, mitä ootte puuhastelleet? Nukuttiko hyvin vai valvoitteko koko yön? Iskä heräskin tänä aamuna aikasin jo. Siivosin vähä ja pyykkiä pesin ja touhusin kaikkia kotihommia siinä... niin ite asiassa semmosta, että iskällä on tännään työpäivä, iskän täytyy haastatella yhtä semmosta julkkista. Ei oo varmaan semmonen, jonka sinä tietäsit, mut oli tosi kuuluisa silloin kun iskä oli sinun ikänen... tai no vähä vanhempi, mutta kuitenkin... niin että iskällä on varmaan puhelin nyt lentotilassa sitten, kun täytyy nauhottaa. Haastattelu. Niin niin, oikeestaan tuli mieleen, että jos Emmen vanhemmille käy, niin sinä voisit ite asiassa olla siellä vaikka toisen yön kylässä vielä, kun iskällä voi mennä aika myöhään ja voi olla, että yks

kaveri tulee ismän luokse yökylään... tai ite asiassa iskä on aika varma siitä. Niin jos vaikka höpötellään sen kanssa kaikkia aikuisten juttuja, niin ei häiritä sinun unia sitten eikä muuta. Nii. Niin kysykö, että voitko olla toisen yön ja paatko sitten viestin, iskä kattoo sen jossain välissä. Paatko vaikka ihan oikeen viestin, kun ismän voi olla vähän vaikee ääniviestejä kuunnella tässä. Tai jos et jaksaa kirjoittaa taas, niin paatko sitten vaikka peukun ylös tai alas. Silleesti, että peukku ylös on kyllä ja alas on ei. Vaikka tietysti ois kiva jos ihan kirjottasit ja kertosit vähän, että mitä kaikkee ootte tehneet ja onko ollu muksaa. Teillä siellä. Jees. Ismän tarvii lopetella nyt ja alotella töitä, mutta palataan. Rakastan sua. Mooi.

Hjuu. Eihän paperitähdet oikeesti sammuu pois... eikä paperitähden loist...

Aune:

Hyi helevetti kun siellon kylmä.

Toimittaja:

Talvee tekkee.

Aune:

On se hirvee raha, minkä minäkin vuodessa iltapäivälehtinä paperinkeräykseen kannan. Samat jutut molemmissa. Jos ei oo Putinin kuva kannessa, niin sitten on Trumpin. Jos ei sodalla pelotella, niin sitten sairauksilla. Kato nyt näissäkin tämänpäivässä... toisessa on kannessa, että hilse voi olla merkki vakavasta sairaudesta, hakeudu lääkäriin jos huomaat nämä hälyttävät merkit ja toisessa, jotta katso evakuoitaisiinko mökkipaikkakuntasi Venäjän hyökätessä.

Toimittaja:

Eikö niissä oo mitään niistä paloista?

Aune:

Kummasta? Taunosta vai siitä Jukka-Pekasta? Se oli muuten hyvä ohjelma se Megavisa. Raunon serkku oli kerran siinä kilpailijana. Laivalla kuvasivat. Voitti yleiskoneen.

Toimittaja:

Maastopaloista. Afrikan.

Aune:

Ei oo... ei, ei oo. Tuossa on, jotta Sirpa Selänteeltä raju kannanotto kasvissyöntiin ja sen vieressä, että tuore tutkimus: suihkussa käyminen voi aiheuttaa masennusta. Ja toisessa on, että...

Toimittaja:

Anna olla.

Aune:

Eikö hävetä olla toimittaja?

Toimittaja:

Ei. Minä kirjoitan vaan hiumanintrestä. Sitä paitsi työtäsähän ne tekee. Ne laulaa sen lauluja, joka maksaa liksan. Eli lukijat. Mulla on muuten työkeikka alkamassa tässä. Että annatko nyt sen kaljan, leipä on syöty.

Aune:

Iso?

Toimittaja:

Joo.

Aune:

Kukapa se isotta oluetta töihin tarttumaan.

Toimittaja:

Ja piikin jos aukaset. Voi olla, että joutuu muutaman juoman tarjoamaan, kuhan haastateltava saapuu.

Aune:

Että edustuskuluja kertyy.

Toimittaja:

Sen että rento ilmapiiri syntyy.

Aune:

Siinä asiassahan se on tuo alkoholi hyvä kaveri. Kuhan ei liian rennoks mene. Kuka sielton tulossa?

Toimittaja:

Julkisuuden henkilö.

Aune:

Ohhoh. No nythän se. Että tässä parissa semmonen pitkästä aikaa. Sehän on otettava tuonne haal of feimi -seinälle potretti. Kuka?

Toimittaja:

Yllätys. Joo. Eihän paperitähdet oikeesti sammuu pois... eikä paperitähden loisto tuskaa tois...

AUTO

Laulaja:

Täällon lunta.

Ukko:

Joo-o. Se on. Sato ihan sulaan maahan enslumen tänä vuonna.

Laulaja:

Ai jaa?

Ukko:

Joo. Kumma juttu.

Laulaja:

Onks sillä joku... merkitys tai joku? Muistelin jotenkin. Etteks te täällä seuraa kaikkia luonnonmerkkejä ja semmosia?

Ukko:

No jotkut, ketkä niitä muistaa vielä. Vanahemmat ihmiset. Onhan niitä... mummovainaja aikanaan niitä aina... ahvenen selekäevistä aina ennusti säitä. Katoppas kun niitähän on kaks. Eviä. Ahvenella. Selässä. Isompi ja pienempi. Eikö ookkii?

Laulaja:

Eiköhän. En oo varma.

Ukko:

On sillä. Kait sitä on joskus ahventa syöty?

Laulaja:

En mä muista. Lapsena ehkä.

Ukko:

No on nähty ainakii?

Laulaja:

Voi olla joo.

Ukko:

No siinon neljätoista piikkiruotoo. Siinä isommassa evässä. Sele-
käevässä. Ja sitten siinä on kuuleppa siinä samasessa evässä, siinä
isommassa, semmonen tumma täplä. Joka ei oo aina saman ko-
konen. Niin siitä täplästä kahto mummovainaja aina, jotta onko
satteinen kesä tulossa. Tai luminen talvi. Se katoppa sen muk-
kaan aina muuttuu se täplä. Jotta minkälainen on keli millonkin
tulossa. Joo.

Laulaja:

Toiset kattoo ahventa ja toiset Forecaa.

Ukko:

Eipä sitä ollu siihen aikaan nettiä ja nättijä ja nöttijä mistä vala-
miita ennustuksia katella. Piti ratiouutiset ootella. Katoppas kun
minäki muistan semmosen ajan, kun meillä ei ollu telekkaria

ees kotona. Meille tuli sähköt aika myöhään vasta. Seihtemänkymmentäluvulla. Ennen kun sinä oot ollu syntynykkään. Vai joko sitä on synnyttynä oltu seihtemänkymmenluvulla? Tai mitäpä tuo mulle kuuluu. Eihän sitä saisi ikiä kysellä. Keltään. Arvooppas minkä ikänen minä oon?

Laulaja:

En tiedä.

Ukko:

Et niin. Sillähän minä käskin arvata.

Laulaja.

En osaa sanoo.

Ukko:

No katoppa nyt tarkasti tätä rohviilia. Leukoja on ruvennu tulemaan usseempia jo... tuommosta outokumpua kasvattaa tuohon turvavyön alle... ja harmoota on jo, ihan kun ikäpuolella olevalla ajokoiralla. Leuassa ja... katoppa nyt kun otin karvahatun piästä, niin piässäki...

Laulaja:

Anteeks mut voitteko kattoo tietä?

Ukko:

Tämä on niin tuttu tie, jotta minä ajelen tämän vaikka silimät kiinni... no arvo nyt? Eikä muuten tarvii teititellä. En minä niin vanaha kumminkaan oo eikä minua oo kun yks.

Laulaja:

Kuuskymmentä vaikka.

Ukko:

No likelle. Arvooppa toisen kerran.

Laulaja:

Seittemänkymmentä.

Ukko:

No nyt mäni yläkanttiin.

Laulaja:

Kuusviis.

Ukko:

Pikkusen siihen piälle.

Laulaja:

Mitä? Piälle?

Ukko:

Niin paat vähän tuon äskeisen piälle niin ollaan jo meleko lähellä tottuutta.

Laulaja:

Paat? Piälle?

Ukko:

Vuosia. Panet. Vähän. Kuuvenkymmenenviijien lisäksi.

Laulaja:

Kuuskuus.

Ukko:

Vielä pikkusen.

Laulaja:

Seittemän.

Ukko:

No pinko! Kuuskymmentäseihtemän. Kolomen vuon piästä kaheksannellekymmenennelle. Arvella. Niin se on nuoruus kuluu. Sinä oot tuota... no jos arvata suapi, niin vähän piälle viijenkymmenen?

Laulaja:

Jotain sellasta. Ei iällä oo väliä.

Ukko:

No ei ookkaan, ne ei oo kun numeroita.

Laulaja:

Niinpä.

Ukko:

Niinpä, niinpä. Ne muuten yllättävän tarkasti piti kutisa. Mummon ennustukset. Siitä ahvenesta. En minä usko, että se pelekkee tuuria oli. Vaikka nykysin siättii miin sekallutta, jotta mitenkä lie vanahat ennustukset kutiaan pitäs... on mulla semmonen kirja kun Kustaa Vilkunon Vuotuinen ajantieto. Siinähan niitä ois.

Pitäs joskus ihan lueskella. Kertailla. Jottain onhan sieltä muistisakkii... Pokrova pohimmaiset kutumujehet kantaa.

Laulaja:

Teillon ihan oma kieli.

Ukko:

Sama kielipä meillon kun sullakii. Puhutaan vuan sitä eri tavalla. Niin sinä oot helsinkiläisiäkö?

Laulaja:

Olen joo.

Ukko:

Niinhän tuo sano se rehvikumppanis. Jotta piäsenkö junalta hakemaan, kun hälle on etelästä asti vieras tulossa. Sinäkö oot esiintyvä artisti?

Laulaja:

Olen.

Ukko:

Laulaja, oliko näin?

Laulaja:

Olen joo.

Ukko:

Ihan levyllä laulanu?

Laulaja:

Kyllä.

Ukko:

Just just. Mulla ei tule ratiota hirveesti kuunneltua. Eikä telekkaria katottua. Kirjoja luen. Paulo Koelhoo nyt viimeimmäks. Onko tuttu?

Laulaja:

Ei sillai.

Ukko:

Se on ovela ukko. Valitessasi yhden tien hylkää muut. Jos ajatteleet kulkevasi kaikki tiet, et lopulta kulje ainuttakaan. Helevetin hyvin sanottu. Ihan kun Timo Soinin aforismi. Ei kait se oikein mittään tarkota, mut hirmu viisaalle kuulostaa. Niin sinä oot reportaasia mänössä antamaan?

Laulaja:

Niin mä lupasin. Ennen keikkaa. Tai siis en tietenkään muuten olis tänne tullu, mut mulla on illalla keikka.

Ukko:

Ai? Eipäs oo Aune missään ilimotellu.

Laulaja:

Kuka Aune?

Ukko:

No tämän parin omistaja, johon myö nyt ajellaan.

Laulaja:

Mun keikka on Tahkolla.

Ukko:

Aijjaa. Eipä mulla siellä tule käytyä. Aunen paarissa käyn mitä käyn.

Laulaja:

Joo en esiinny Aunen baarissa.

Ukko:

Se on Tahko ollutna siitä hyvä, jotta mejän kylällä on opittu siemään muitakii kun oman kinkeripiirin immeisiä. Vuoskymmeniä suatu tottua siihen, jotta kaikki raitilla vastaankävelevät ei oo sukulaisia eikä ies nuapuria. Monella muulla pikkukylällä on vähän sulukeutuneempoo se meininki. Häissä suattaa istua kaikki vieraat samalla puolella kirkkoo. Meillä ollaan vieraille kulttuurille avoimempia. Tässä aikanaan, on tästä nyt jo kohta neljäkymmentä vuotta, tuli kylälle ensmäinen musta mies. Sai kesäks kiinnityksen Pallo-Haukkoihin. Jalkapalloseuraan. Paikalliseen. Ootta varmaan kuullu?

Laulaja:

En oo.

Ukko:

Hirvee mielenkiinto tietysti kaikilla heräs männä sen kanssa huastelemmaan, mutta kukkaan ei oikein uskaltanu. Kun tietäneet, jotta puhhuuko se suomee vai millä kielellä sen kansa pitäs kommunikoija. Joo, no sitten yhtenä päivänä se istu torikioskilla jäätelön syönnissä ja kylän poijjat piätti, jotta nyt jos koskaan

murretaan jää ja männään juttusille. Vetivät pitkee tikkua keskenään, jotta kuka sen tarinan iskemisen alottaa. Yks Ierikka, rauha hänen sielulleen, sai lyhyen tikun sitten. Toiset jäi etempee kahtomaan, kun Ierikka osti ykköskaljapullon ja viäntäyty siihen penkille sen mustan miehen viereen. Näkivät oikein, jotta ankarasti se miettii, millä lauseella sen keskustelun alottas. Hyvä kun ei höyry korvista noussu kun aivot raksutti ja lie vähän usvoo ohi-moista pullahtanukkii. No musta mies kahto Ierikkoo hyvin ystävällisesti ja sano, jotta hellou. Ierikka sano takasin, jotta päevee päevee ja kysy, jotta no ollaanko sitä saksalaisia. Joo. Kylläpä ne siitä sitten juttuun piäs. Eihän se kyllä Saksasta ollu, tietenkään. Eipä ei. Ierikka hukku sitten. Ajeli syysmarkkinoitten aikaan humalassa pyörällä torilla ja kaato yhen rinkelinmyyjän kojun. Poliisit lähti perrään ja Ierikka ajo uimarannalle. Juoks järveen ja ui vastarannalle. Poliisit kierti autolla sinne ja kun Ierikka näki majan tulevan, niin Ierikka lähti uimaan takasin päin. Puoleen selekään piäs, ennen kun painu pinnan alle. Lie suonenveto tullu. Kun kylymä ves, vähän ennen jäihin tulloo. Syysmarkkinat on aina siinä lokakuun viimesen täyven viikon keskiviikkona. Ennen ne oli kakspäiväset, torstaina jatkuvat. Nykysin taitaavat yhtenä päivänä suaha markkinat piettyä. Kaikki männy tehokkaamaks.

Laulaja:

Onko pitkä matka vielä?

Ukko:

Eipä tästä mahoton. Ei kait se huussintarve iskennä?

Laulaja:

Anteeks?

Ukko:

Luonnollinen tarve. Että kusettaako? Niin en minä hävyttömyytän. Sillä vuan, jotta senkö tähän kysyjä jotta onko pitkä matka vielä?

Laulaja:

Ihan muuten. Vaan.

Ukko:

Tiällä kyllä naisimmeinennii tien varteen nätisti piilopissille piäsöö. Näin vähän lumen aikaan vielä varsinnii. On sen verran mehtiä tien varressa.

Laulaja:

Joo niin näkyy olevan. Muuta ookkaan kun metsää ja peltoa. Missä on kaikki ihmiset?

Ukko:

Tähän aikaan päivästä kuka töissä, kuka kotonaan. Piilosa. Tiu tau tiu tau tili tali tittan, sirkat soittaa salolla... pikkuset peikot ne piilossa pyssyy... kirkkaalla päivän vaaalol-la... paanko ration piälle? Jos vaikka sattusivat sinun laulus soittamaan?

Laulaja:

Ei varmasti soita.

Ukko:

Mitenkä?

Laulaja:

Ei tarvii. Laittaa.

Ukko:

Jaa. No ollaanpa sitten ihan hiljaksiin. Joo-o. Onhan se joskus hyvä ihmiselle. Hiljasuus. On on. Joo-o. Se mikä tappaa ihmisen, ei ole jokeen putoaminen vaan pinnan alla pysyminen. Tuli tuosta Ierikasta mieleen. Arvooppa kuka sano nuin? Etkö arvo?

Laulaja:

Varmaan Jeesus.

Ukko:

Ei suinkaan kun Paulo Koelho. Joo-o. Onpa niitä mehtiä teihin varsilla on. Tiällä on vielä semmosia männikköjä, jotta äkkinäinen eksyy jos lähtöö näihin korpiin harhailemaan. Ei toimi navikaattorit eikä keepeessäsät, kun oikein synkimmän salon katveisimpaan kohtaan kulukoo. Mut katoppa nyt, kohta muuttuu maisema. Tullaan asemakaava-alueelle. Siinä ol jo taajamamerkki siinä. Ja tässä on liikenneympyrä. Uus. Viime vuonna rakentivat. Vai toissa.

Laulaja:

No on hienoo. Oikein liikenneympyrät ja kaikki.

Ukko:

No ei tämä nyt vielä mittään, vuan ootappas tuo keskustan rinki. Siinon keskellä oikein taideteos. Toinen julkinen patsas tällä kylällä. Ukko-Puavon patsas on toinen. Kirkonmäellä. Aikanaan sanovat, jotta tällä kylällä on kaks raitista. Toinen on entinen kirjastotoimenjohtaja, toinen Ukko-Puavon patsas. Tosin niistä kahesta Puavon patsaan eppäiltiin joskus siltä tipattomuuden lavveelta tieltä lipsahelleen. Jos niin on, niin nyt sitä ei oo koko kylällä ainuttakaan lassiinsylykijee kun se kirjastotoimenjohtaja